

Wstęp

W poprzednim numerze informowaliśmy czytelników naszego rocznika o obradach polsko-ukraińskiej konferencji naukowej „Kontynuacja i zmiana. Historiografia krajów Europy Środkowo-Wschodniej wobec nowych tendencji w nauce XIX–XXI wieków”, która odbyła się w Warszawie 25–26 września 2014 r. Niektórzy z jej uczestników zdecydowali się nadać swoim ówczesnym wystąpieniom charakter studiów, które prezentujemy w niniejszym tomie. Zasady publikacji w „Klio Polskiej”, a także decyzja części autorów o umieszczeniu swoich prac w innych wydawnictwach, sprawiły, że nie zawiera on wszystkich materiałów konferencyjnych. Spodziewamy się jednak, że przynajmniej w części zostaną one jeszcze udostępnione w kolejnym tomie rocznika.

Międzynarodowy charakter konferencji oraz jej tematyczna wielowątkowość przekonały nas o potrzebie opublikowania również tych materiałów, które sytuują się na pograniczu problematyki tradycyjnie poruszanej na łamach „Klio Polskiej”. Należą do nich przede wszystkim prace naszych ukraińskich kolegów, poświęcone ich rodzimemu dziejopisarstwu. Wydaje się jednak, że historyczne powinowactwo obu historiografii, nie tylko wywodzących się z dziedzictwa Rzeczypospolitej i połączonych doświadczeniami bezpieczeństwa i znów niepodległego bytu, ale także w znacznej mierze skupionych na zagadnieniach wspólnej przeszłości państwowej i zmiennych relacji sąsiedzkich, wystarczająco usprawiedliwia naszą decyzję. Jak cenne są to paralele dla lepszego zrozumienia dziejów polskiej historiografii, pozostawiamy ocenie czytelników.

Redakcja